

FABRIKA Final
Zpravodaj Wolkrova Prostějova

Rozhovor s moderátorkami

Kdo by neznal dvě milé holčiny, které před každým představením napochodují na jeviště a vždycky ztropí nějakou nepřístojnost, která pohladí u srdíčka. Troufám si tvrdit, že po jejich prvním výstupu byla většina z nás poněkud rozpačitá. Co to jako bylo? Fakt to myslí vážně? Myslely. A bylo to dobře. Teď už si bez nich žádné představení neumíme ani představit. Ano, řeč je o našich rozmilých moderátorkách Matyldě a Elišce.

Jak jste se sem nachomýtlý?

Matylda: Začalo to tak, že jsme moderovaly jednu taneční soutěž a obě jsme moderovaly takovým... ulítlým způsobem. A paní, která to zařizovala, se to moc líbilo, a tak nás pozvala na Wolkrův Prostějov, jestli ho nechceme moderovat.

Eliška: Já dělám třeba už deset let dramaťák, takže od tama máme takovou přípravu.

Takže obě chodíte na dramaťák?

Eliška a Matylda (současně): Ano.

Jak dlouho se na váš výstup připravujete? A vymyslíte si ho samy, co tam provedete, a tak?

Matylda: No, tak vymyslíme to sami a připravujeme se vždycky asi tak deset minut před vystoupením.

Eliška: A taky záleží podle složitosti tého názvu.

Matylda: Třeba když jsme uváděly v brněnském hantecu, tak to nebylo zrovna jednoduché, ale...

Já vím, to jste tam byly i s papírama.

Eliška: Ale pak jsem se to přes noc naučila a už to umím z paměti.

Na jaký výstup jste nejvíc pyšné?

Matylda: Asi ten když jsme navázaly na to představení, které bylo předtím, když jsme ze sebe udělaly hippiesáky z Ameriky a pak jsme se nadechly toho kouře a uváděly jsme to v tomto duchu.

Eliška: Pro mě je to asi každé představení, protože já jsem před tím vždycky hrozně vystresovaná. Když se to podaří a lidi třeba zatleskaj nebo se aspoň něčemu zasmějou, tak si vždycky řeknu: „Uf, jako dobrý.“

Jste poprvé na WP?

Eliška: Tak já jsem se účastnila v minulých letech jako divák.

Matylda: Já též.

Takže jste věděly, do čeho jdete.

Eliška a Matylda (současně): Ano

S Matyldou i Eliškou jsem se musel s těžkým srdcem rozloučit. Rozhodně můžu říct, že tohle byl ten nejměvavější rozhovor, jaký jsem kdy vedl. Ale nedá se svítit. Končí Wolkráč, tedy končí i pobavení a radost, kterou nám přinášely Matylda s Eliškou. Tak zase za rok, holky!

-ušák-

Co vzkázat končícímu festivalu?

Z pohledu účastníka – Evy Hadravové

Aby se neměnil, a i když je pro mě po každé rychlejší a rychlejší, tak to úplně není špatně, ať si to tempo zachová. Ale aby měl víc kategorií, protože příští rok budu ve třetí a je dost depresivní, že to je na doživotí. V tom jediném by se mohl změnit.

Tam, kde šplouná

Rozhovor s Na poslední chvíli

aneb

Kdo to vlastně přinesl?

Na jevišti jste působili sehraně, byli jste duševně propojeni. Jak dlouho už spolu hraje?

Kuba: My spolu v podstatě hrajeme od základky. Takže deset až dvanáct let. Třeba Filip s náma hraje jen asi čtyři roky, ale docela rychle jsme se sehráli. Myslím, že parta jsme byli už od začátku.

Jak dlouho už hraje toto představení?

V téhle podobě asi necelý rok, začali jsme v září. Ale my jsme začínali na takových etudách, původně to mělo asi patnáct minut, byla jenom taková koláž, která neměla žádnou hlavní myšlenku. Bavilo nás to, přišlo nám to dobrý a bylo nám líto to vypustit jenom jako takovej štek. Tak jsme na tom začali makat dál a udělali jsme z toho vlastně celý představení.

Jak jste přišli na Tomáše Přidala? Aspoň pro mě je to úplně neznámý autor.

Filip: No já myslím, že to přinesla Terka.

Soubor: Ne, přinesla to Klárka... ne Lucka to přinesla.

Kuba: Lucka to přinesla a pak se toho chytla Klárka, ta už s náma není, ta z toho měla...

/poté se soubor minutu a půl hádal, kdo to vlastně přinesl/

Kuba: A pak jsme nějak hledali, co dělat na konci školního roku...

Filip: ... a Terce se to strašně líbilo, a tak jsme se k tomu dostali...

Kuba: ... a začalo se to rozvíjet a trvalo to rok a půl, než to došlo do téhle podoby.

Natka: K nám se dostala ta knížka úplně čistě náhodou a využili jsme snad všechny básničky, bylo z toho několik přednesů a celý tohle představení.

Mohli byste trochu přiblížit autora?

Lucie Veličková: Je to z knížky *Pikantní poldové*. Tomáš Přidal je brněnský básník, malíř, hudebník. Dočetli jsme se, že učí na gymnáziu výtvarnou výchovu, ale působí i v kultuře. A je to syn slavného překladatele Antonína Přidala.

Do textů Tomaše Přidala jste vkládali ještě dětské hry a říkadla. Proč?

Kuba: Protože představení je v podstatě o tom, co se odehrává v lidském mozku. A nejčistší dění je v dětském mozku. A právě na tom jsme to chtěli založit.

Filip: Tahle kostra těch dětskejch her tam byla vlastně od začátku. Asi jediný, co se nezměnilo. Je to tam od prapůvodu.

Dost mě zaujaly veškeré rekvizity, které jste používali, zejména kuchyňské náčiní. Není to trochu nebezpečné pracovat s ostrými noži, elektrickým vařičem? Měli jste už nějakou nehodu?

Natka: Největší problém je přepravovat olej z bodu A do bodu B, protože je vždycky zabalenej v tisíci igelitovejch taškách a jenom vždycky doufáme, že nebude všechno mastný, až přijedeme.

Kuba: S rekvizitama ani ne. Měli jsme problém s vodou, když jsme hráli na parketách. Kamarád tam na sebe nějak moc lil vodu a jak to bylo na parketách, tak to docela klouzalo. Já jak tam běhám, tak mi to podklouzlo a v podstatě jsem zinvalidnil polovinu kolektivu.

Natka: Taky máme problém s pánvičkou, aby zůstala tam, kde má. My jak jsme v afektu, tak do ní někdy kopneme (to se stalo třeba v kraji).

Zvědavý redaktor mi dal za úkol se vás zeptat, jestli můžeme vnímat nějakou analogii s vaším představením a divadlem Kámen.

Lucka: Slyším o tom poprvé v životě.

Natka: Veškeré podobnosti jsou čistě náhodné.

-ušák-

Na poslední chvíli, Ostrov

FUNGUJE VŠECHNO TAK, JAK BY MĚLO?

Ano. Víceméně. Teda spíše více než méně. Teda spíše nejvíce. Každá báseň Tomáše Přidala spouští gejzír originálních nápadů a scénických obrazů. A soubor se do nich pouští spontánně a hravě, mladě a s nadšením, s citem pro dynamiku a pestrost.

Nonsensová dělostřelba obrazů se rozjíždí volným tempem, scéna se připravuje na přednášku, roznášejí se židle, staví se řečnický pult a do toho neustále zní „Moment, ještě nekončíme!“ a „Přednáška má být do čtrnácti hodin.“ Když je pódium připraveno, začíná mejdan vědecké sešlosti. V rozmlženém scénickém obrazu se mihne Psychozvěř a někdo Novej.

Následně dívka povalí na zem mladíčka a začne po něm skákat panáka, divoce, čím dál divočeji, až jej málem udusí v objetí. Hned potom dáma v červeném navštíví skupinovou terapii, kde ventiluje frustraci z ne právě perfektně prožitého dne. Skupina je pro ni velkou oporou, až to dáma začne zneužívat, a když její podfuk skupina odkryje, pouští ji k zemi. Následuje série šklebů nad (kdysi) pultem a teď fotoautomatem, který „má moji tvář“. Přímý televizní přenos boxerského utkání je zesměšněn navazující relací Šťastná vařečka. Mladík si vzápětí strčí do nosu zástrčku a mění se na vibrující oscilátor. Dívka v bezvládné poloze ležící na stole s roztaženými nohama se zpovídá ze soulože s robotem, a člověk se nemůže ubránit dojmu, že v ní ještě pořád vibruje chladný kovový penis. Dialog učitele a rodiče na třídní schůzce vrcholí dialogem „Přišel jsem se přeptat na syna.“ „Váš syn je opravdový debil.“ Na stole stojí trojice operních sólistů (současně také operní sbor), která s rostoucí intenzitou a patosem opakuje árii „Umotám si špeka většího než péro“, až to zakončí pozvánkou na příští program, kterým bude „Kokainová flétna“. Po všech těch nonsensových bakchanáliích přichází zase zklidnění. Matka prostře stůl a může začít oběd.

Strhující podívaná hodna nonsensové předlohy, klobouk dolů!

Braňo Mazúch

Struska není jen odpadní produkt mnoha termických a spalovacích procesů. Struskou se v rámci našeho zpravodaje rozumí i specifický krátký literární útvar. Jedná se o takovou odpadní báseň, kterou redaktoři po každém představení smetou na hromádku, aby ji mohli rozpatlat uvnitř festivalového plátku. Vychází se z teorie, že každé divadelní představení funguje jako prudká exotermická reakce, do které divák vstupuje jako katalyzátor. Po každém představení tým výzkumných pracovníků mapuje nánosy, které se usadily na divácích – s diktafonem v ruce z nich dostává jejich okamžité asociace. Redaktoři tyto vedlejší produkty představení pak už jen nahrubo uspořádají a předloží čtenářské obci.

Fakt dobrá bonboniéra

Euhm euhm.

Rychle, rychle, rychléé!

Běhat, řídit, souložit,

běhat, řídit, souložit,

běhat, řídit, souložit,

KŘIČÉÉTTTT!

Rychle, rychle, rychlééé!

Absudní chaos,

šilný blázelec.

Sur-penisoidní rutika-realismus

-ušák-

Co se vyřešilo?

Na rozborovém semináři 3. kategorie

Anna Bahnerová – Tinder: flirtujte, randěte, seznamujte se

Porota oceňuje Aniččinu zvolenou polohu – je během recitace královnou situace. Největší vklad vidí v originalitě a osobitosti textu. Poté, co začalo docházet k textovým nejasnostem, ztratil přednes rytmus a porota se začala v interpretaci ztrácet. Diskutuje se také o nejasné gradaci, temporytmu a interpretační práci – není jasné, jestli interpretčina postava opravdu hledala, jestli jsi jima otrávená a znuděná... V závěru porota pociťovala nedostatečnou motivaci k tomu, aby se postava odhodlala udělat první krok. Chyba naopak rozhodně není v autorském záměru, ten je dobrý.

Petra Konečná – Marina Cvetajevová/Jana Štroblová: Pokus o žárlivost

Text vypovídá o ženě, která by za každou cenu chtěla žárlit, ale muže miluje natolik, že nemůže. Recitátorka však k textu přistupuje jako k rejstříku různých typů žárlivosti. Nešlo tedy o „pokus o žárlivost“, jak napovídá text, ale o žárlivost skutečnou... Vrzáka udivuje, že si recitátorka přidává slova, citoslovce. Vyjadřuje tím pohrdání? Žena ztělesněná recitátorkou mu připadá hloupá. Přednes částečně naráží na výraznou, sebejistou osobnost recitátorky, která se příliš neztotožňuje s typem textu. Recitace v tomto případě připomíná spíše monolog – ukazuje jakou paletu emocí v sobě má, ale to místy působí nepřírozně. Vidíme obrazy/varianty, ale ne figuru a její silnou duši. Není předán příběh jejího života... Kouká z toho moc režijních drátů.

Karel Pešek – Roger McGough/Pavel Šrut Vegetariáni

Lektoři svorně oceňují výběr textu, který Karlovi padl jako ulitý, diváky ovládla chuť se smát hned poté, co se Karel na jeviště postavil. Litují ale, že si vybral příliš krátký text – šlo o perfektní drobničku, kterou si zcela suverénně vystříhнул, ale k tak malé ploše není vlastně co říct. Na jeho výkonu tudíž nelze hodnotit víc než první dojem. Aleš Vrzák navrhuje, aby si recitátor vybral víc kratších textů, doporučuje, aby se zapracovalo na zvukové podobě, která může přednesu dodat na brutalitě. Jiřina Lhotská poznamenala, že přes naprostou přesnost interpretace na výkonu částečně postrádala vnitřní lehkost.

Denisa Švandová – A.S. Puškin/Milan Dvořák: Evžen Oněgin

K interpretaci tohoto klasického textu se vyjadřuje Aleš Vrzák. Problematické je citově zabarvené podání vypravěčského úvodu (recitátorka v něm vykresluje vnitřní svět Taťány); výhodnější by bylo neutrální podání. Přerušovaný, sekaný přednes veršů občas narušuje oněginskou strofu (strofa s 24 verši; přesně rýmovaná) – je třeba se tomu pověnovat. Působivost veršového schématu dokládá Aleš Vrzák krátkou, avšak tklivou recitací v ruštině. Navíc – Dvořákův překlad vybízí k obrovské lehkosti přednesu, slova v něm běží sama. Nezbytné je ujasnit si text po obsahové stránce. Taťána Oněginovi odpovídá po letech, má jej stále ráda, ale od svého muže neodejde. Nachází se v této situaci „nad“ Oněginem, je mezi nimi ta sebevědomější, jistější. Recitátorka ale do přednesu vkládala výčitky, které mohou snadno sklouznout k hysterii. Taťanin dopis je známý text, diváci už jej slyšeli sotkrát, nemůžou si vypnout mozek... Zajímá je proto osobní přístup, názor, vklad – ten názor ale musí být promyšlený v příběhu života Taťány. Možná by pomohlo vybudovat si představu jednoho konkrétního Oněgina a nemluvit jen k obecnému „Oněginovi“. Ceněn je poctivý přístup k textu. Dle Emy Zámečnickové je nejhorší, když na divadle není o čem mluvit – tady o čem mluvit rozhodně bylo.

Vladimír Soldán – Jiří Šotola: Na smrt L'amarcovu

Aleš Vrzák jmenuje řadu Vladimírových předpokladů pro recitaci – barva hlasu, napětí, mluva... Uvažuje se o kvalitě a sdělení textu. Co nás na tom zajímá? Smrt? Lamarc? Jedinec ve společnosti? Text je mnohomluvný... V expozici byly verše zbytečně rozsekány; takové nedodržení verše není chyba, ale nevýhoda. Mohou tak zaniknout „vodítka“ / „vzkazy“ autora. Kladně hodnocena je dynamická práce s přednesovou technikou, díky které lze ve Vladimírově přednesu přesně rozčlenit jednotlivé významové celky. Bylo by účelné více promyslet gradaci... Po obsahové stránce porotci vyzdvihují především pasáže, v nichž se hovoří o „poznání dospělého chlapa“ a jeho životní zkušenosti. Jiřina Lhotská shrnuje, že to pro ni byl silný zážitek zobraující „*vnitřní vědomí, nadhled člověka, kterej někam došel, přesto tam ale proniká marnost. Tak to prostě je na tom světě.*“

Martina Dobiášová – Ivan Budin: Smaragd

Jiřina Lhotská zmínila, že jde o přehledný a nekomplikovaný text, který ovšem vyžaduje přesný postoj vypravěče. Kým jsem? Jak se na situaci dívám? Dialogy z textu příliš zněly. K čemu dialog směřuje? Aleš Vrzák upozornil na problematiku záměny slov. Ta může vyvolat záměr postav. Jan Anderle uznává výklad recitátorky, ale dodává, že je potřeba, aby mu rozuměli i diváci. Porota se shoduje, že indicie v textu vedou k jednoznačné interpretaci závěru.

Anna Novotná – Daniil Charms: Anekdoty z Puškinova života

Ema Zámečníková označila výber textů za málo tematicky bohatý. Celkové sdělení by potom bylo silnější. Anekdoty byly dobře vystavěny a vypointovány. Ale celek nebyl uzavřený, poloviční. Jan Anderle oceňuje odvahu a volby „obyčejné“ interpretace, která celou porotu bavila. Aleš Vrzák nabízí jako možnost s další práci s textem vytvoření společného světa pro všechny anekdoty. Udělat barevnost okolo. Rovnost projevu je sama o sobě velmi zábavná.

A poslední rozborový seminář je u konce...

Aleš Vrzák: Tak my vám moc děkujeme a jsme rádi, že nikdo nespadol ze židle...Nashledanou

Opona padá...

-jita-

-vim-

Těžká hodina

Kateřina Šteidlová (Lára Nažib Ad-Darrásí: Vzbouření v nouzi)

Já tu nechtěla být! Ale donutili mě k tomu moji žáci v dramaťáku. Tak jsem si našla během týdne text, nějak jsem to odrecitovala a oni mě sem vybrali. A teď je mi blbý sem nejet, protože to všichni ví, že jsem postoupila.

A co ti na tom tak vadí?

Já už se prostě nechci exhibovat. I když to tak nevypadá, jsem introvert, fakt, že jo. V tom divadle se aspoň schováš za roli, to je příjemnější. Tady jsi sám za sebe.

A když teda člověk nechce recitovat a stejně jde recitovat, tak co ho vede k tomu vybrat si tenhle text?

Když už musím recitovat, tak nějaký zajímavý text! Aby alespoň ten text zazněl. A přišla jsem na něj tak, že jsem prostě šla po novinkách a našla soubor jemenských povídek, protože teď je nějak celá řada těchhle exotických povídek.

Anna Novotná (Daniil Charms: Anekdoty z Puškinova života)

Tenhle text jsem se taky snažil kdysi inscenovat, vím jaké má problémy, jaké má problémy pro tebe?

Ani nevím, docela to šlo hladce. Ani jsem o tom tolik nepřemýšlela, prostě to tak nějak sedlo – říkala jsem to, jak jsem to cítila. Hlavně mi šlo o to, aby ten text vyzněl. Vlastně je pravda, že jsem začínala na židli. Musela jsem si tou fází projít a potom šla židle chválabo hu pryč.

Je to jeden z mála humorných textů...

Já mám humorný text poprvé, takže jsem se toho trošku bála, jestli to vůbec půjde. Ale je to vlastně dobřej pocit. Že má člověk okamžitě zpětnou vazbu, u toho vážného textu člověk občas neví. Takhle člověk hned ví na čem.

Jak vystavět vtip?

Ono to šlo vlastně opravdu samo. Akorát ta židle mi pomohla, že jsem tam začala dělat psí kusy a pak jsem to zklidnila a zůstalo tam snad to, co mělo.

Vladimír Soldán: Jiří Šotola: Na smrt L'amarcovu

Já o vás vím, že jste se účastnil Wolkrova Prostějova už dřív...

Ano, skončil jsem někdy kolem 25 let. Zúčastnil jsem se naposledy v roce 1979.

A co vás pudilo k tomu, zkusit to znova?

Hlavně to, že jsem si ulehčil ze zaměstnání. Já už jsem v důchodu, tak mě napadlo, že se vrátím k tomu, co mě kdysi bavilo a čemu jsem se nemohl věnovat. Skoro to byla náhoda, protože jsem viděl poutače na krajskou soutěž, tak jsem kolem nich chodil. Tak jsem to přes ostych zkusil, přece jen mi je šedesát. A bylo to báječné, protože jsme si tam všichni padli do noty a ta mládež mě přijala mezi sebe. Ale spíš to byl částečně hec a částečně pokus o určitou konfrontaci. Když jsme my recitovali, tak jsme pro to byli zapálení, s určitými představami o recitaci a mě zajímalo, jestli ta dnešní generace má stejné představy, nebo se to někam posunulo. Musím s radostí konstatovat, že se nic nezměnilo – ten zájem je stejný. Akorát jsem postřehl, a to je moc pozitivní, že se do poezie vkradl humor. To my tak moc ne, my byli vážní – chtěli jsme, řekněme, tlumočit závažné věci, vyjádřit se k nějakému stanovisku. A dnešní mládež, a teď nechci generalizovat, přistupuje k životu i k interpretaci s velkou lehkostí.

Kdybychom se měli přidržet způsobu té interpretace, co je jiné?

Jestli mi tedy mladí prominou, trochu bych řekl, že celkově ta generace lajdácky mluví. A trošku, ne moc, se to dostává i do přednesu.

Jak Wolkrač vypadal před lety, kam se tady chodilo do hospody, kde se spalo?

Já byl tehdy junior, takže jsem moc do hospody nechodil. Možná tím, že jsou dnes účastníci ubytovaní na více místech, netráví ty večery spolu – možná to tak vidím jen zvenka. My bydleli na nějaké ubytovně a ráno jsme se spolu probudili a večer jsme šli spolu spát. Ale vůbec neříkám, že to je lepší nebo horší. Co se týká kvality, tak ta rozhodně není horší, rozdíl bych viděl maximálně v tom, že jsme v minulosti více dbali na tu pregnanční výslovnost. Aniž bych se chtěl kohokoli dotknout.

Karel Pešek (Roger McGough: Vegetariáni)

Jsi vegetarián?

Ne, opravdu nejsem vegetarián.

A co tě vedlo k tomu, že sis vybral zrovna takový "názorově vyhraněný" text?

Tohle jsem se schválně naučil kvůli kamarádce, která se stala vegetariánkou a hrozně to všem cpala. Zrovna měli nějaký sraz vegetariánů, asi osm jich tam bylo, a já jsem tam prostě příběh, tohle jsem zařval a utekl. Takže to v podstatě vzniklo jako recese. A pak byl den do uzávěrky přihlášek na WP a já nic neměl, jenom tohle, tak jsem si to napsal.

Nepřipadalo ti to krátké na takovouhle přehlídku?

Krátké to samozřejmě je, ale já razím takové pravidlo: krátké, ale úderné. Když je to krátké a je to o ničem, tak to je špatně, ale i jedna věta může být daleko silnější, než dvoustránkový text.

Denisa Švandová (A. S. Puškin: Evžen Oněgin – úryvek z osmé kapitoly)

Může si i v takovýchto velkých klasikách člověk najít něco svého?

Určitě, proto jsem si vybrala právě tenhle text. Zkouším texty z různých oblastí a tohle mě hrozně zaujalo tím, jak je to emotivní a já tam dokážu vyjádřit své pocity. A navíc se mi strašně líbí tenhle překlad od Milana Dvořáka. Dalo by se říct, že je úplně nejčerstvější.

Jak ses popasovala s oněginskou slokou?

Já jsem nikdy poezii nerecitovala, takže i proto jsem si vybrala tenhle text, protože se ráda pouštím do nových věcí. Vždycky jsem dělala něco ironického, pak jsem začala směřovat svoje recitační dovednosti zase ke smutnějším textům a teď jsem skončila u tohoto, u těch veršů. Nevím jak jsem se s tím popasovala, snažila jsem se, snad jsem nic nepokazila.

Myslíš si, že ta Táňa udělala dobře?

Jestli bych mohla mluvit za sebe, tak se s ní asi dost ztotožňuji.

Co se vyřešilo?

Na hodnocení divadel poezie

Na poslední chvíli, Tam, kde šlouchá

Braňo Mazúch: Na scéně fungovalo všechno tak, jak mělo. Na konci jsem byl mile překvapen, že se soubor látky chopil velmi hravě a inteligentně. Oceňuji gradující vynalézavost a dobrou práci s proměnlivým tempem. Nedali jste šanci divákovi vypnout. Každá scéna stála za pozornost. Výborný oscilátor. Uvěřil jsem vám dokonce i ten chladný penis, přestože jste tak mladí lidé. Velmi vysoko jste hlasově nasazovali, a pak se ztratila možnost plastičtějšího hlasového výrazu.

Jitka Šotkovská: Dlouho jsem volala po tom, aby šel někdo do představení naplno. Byla jsem nadšená. Nemůžu říct, že bych všem obrazům, které jste tvořili, rozuměla. Většina z nich byla ale skvěle promyšlena. Dobře pracujete s divadelním znakem, proměnou.

Radovan Lipus: Obě představení se zabývají rozumem a vzpourou. Obě byla naplněna. Nesmírně mě těšila energie, která z vás šla. Na jevišti jsem z vás měl pocit jako z dospělých. Nevím, jestli by se neměl rozjezd trochu odtěžkat. Zvážil bych volbu kostýmů. Pokud pod oblekem prosvítá župan, připravuje mě to o moment překvapení. Podstatou každého nonsensu je smutek, hrůza, propast. Vy jste o ní věděli. A hráli jste o ní. A matka pro mě nebyla jen matka. Byla to smrt? Osud? Krásně jste představení završili.

Vojtěch Bárta: Moc mě to bavilo a potěšilo. Dalo mi to ale víc než jen zábavu. Rozhodně šlo o strukturovanou výpověď. Šla z vás, byla dnešní. Nedělali jste jen legraci pro legraci, skutečně z toho místy dýchala hrůza. Nebyla to jen aková zábavička. Chtělo by to zlepšit práci s jevištní řečí, ale o tom víte. Děkuji za zážitek.

Akram Staněk: Připojím se k chvále. Závěrečná večeře byla pěkně morbidní. Měl jsem ale se stránkou mluvní větší problém než jen drobný technický. Možná ale cesta není čistě technická. To, co vám stálo v cestě, mohla být nervozita. Energie, která z vás šla neměla volný průchod, neprocházelo to k nám lehce. Je to hodě o sebevědomí. Pracujte na uvolnění. Pracujte důsledně s prostorem.

Edward a slečny, Byl jeden dědeček za dveřmi

Vojtěch Bárta: Jsem rád, že můžu pokračovat v podobně radostném duchu. Šlo o drobnohledný svět na jevišti. Bylo velice zábavné sledovat, co všechno je možné s papírem udělat. Možná mi tam chybělo trochu nějaké větší totálnější gesto na konec. Ale bylo to odvážné. Dokonce jste se nebáli nepřijít na děkovačku, za což vám patří velké uznání.

Akram Staněk: Mám rád ucelená představení. Ze všech, co jsme na WP mohli shlédnout, bylo to vaše nejucelenější. Díky přesnosti práce s nadsázkou, díky harmonice a dalším věcem šlo skutečně o precizní tvar. Ukázali jste nám, že s minimálními prostředky lze prezentovat skvělý výsledek.

Radovan Lipus: Předvedli jste velmi přesnou možnost, jak k nonsensovému představení přistupovat. Skvěle jste pracovali s kostýmy, s rekvizitou, s elementárním svícením, s hudbou... Všechny tyto složky byly naplněny. Povedlo se vám vytvořit situace, což u Leara vůbec není lehké. Skrze situace jste došli k velice silné pointě. Je otázka, jak moc jste se dostali ke gradaci oné vzpoury, ale vzhledem k tomu, že jste to takto, v tomto tvaru, hráli poprvé, je to bravurní. Není ale šablona myši zbytečně konkrétní? Popisná? To je jen taková pižka na jinak velmi krásné inscenaci.

Jitka Šotkovská: Kancelář krásně korespondovala s Learem. Monotónní tvar limeriků se skvěle dokázal přenést do monotónnosti kanceláře. Zatímco v prvním představení jsme viděli úzkost z chaosu, vy jste nám ukázali úzkost ze zajeťového řádu. Krásně se to spojilo.

Braňo Mazúch: Všechno bylo vlastně řečeno. Možná můžete trochu podpořit temporytmus. A tolik opakovaný Pán v Šanghaji pro mě už postupem času nefungoval. Ale super herecké výkony.

-vím-

Co vzkázat končícímu festivalu?

Z pohledu organizátorky – Martiny Drmolové

Oproti minulým rokům byl hodně poklidný, až mi to ze začátku nahánělo hrůzu. A on zůstal poklidný až do konce a tak tomu přejme, aby se na konci z toho poklidného Wolkrava Prostějova vylíhnul WP méně poklidný a více živý.

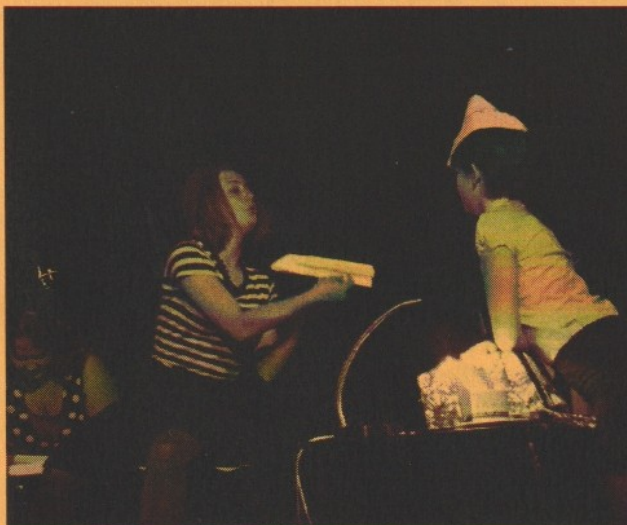
Byl jeden dědeček za dveřmi

Byl jeden dědeček za dveřmi

Rozhovor se souborem Edward a slečny

Dobrý den, vážený soubore, zajímalo by mě, co bylo východiskem vašeho představení – řekli jste si, že chcete udělat sondu do šedi a nudy kancelářského prostředí, nebo jste prostě interpretovali Leara?

Holky: Tohle je hrozně srandovní otázka. V dnešním zpravodaji se psalo, že to představení, se kterým nás tady poslali z kraje, bylo původně úplně jiný... Původně to opravdu byl Edward Lear, protože tohle představení vzniklo pro Svitavský posed, který každoročně organizuje Karel Šefrna – vždycky se tam zadá téma, nejčastěji autor, a soubory mají za úkol na něj vytvořit představení. Takže jsme dostali zadáno udělat Leara a nějakým záhadným způsobem se to dostalo až sem... No a když už sem jedem, tak jsme si řekli, že to předěláme, aby to byla trochu inscenace. Předtím šlo spíš o takovou interaktivní srandu mezi námi a diváky.

Proč jste tu inscenaci vlastně nazvali „Byl jeden dědeček za dveřmi“, když se tam majoritně pracovalo s úplně jiným limerickem?

Holky: No to je vlastně ještě určitý pozůstatek z té původní verze.

Edita: Ale to nikomu neříkej. (Tak já to teda jenom píšu... Pozn. aut.)

Co je aktuálně to nejdůležitější sdělení tohoto představení?

Katka: No... Mám to říct? /smíšek/ Nám to teď hezky koresponduje s Learovým životem: on pracoval chvílema jako úředník a přitom to byl taky takovej hravej člověk, což je takový těžko slučitelný. A možná proto nás to tak bavilo...

Holky: Bylo zajímavé objevovat znovu ty texty. Měli jsme je zasazený v úplně jiných konotacích a teď jsme zjistili, jak odlišně můžou ty text vyznít v jiném kontextu.

Měli jste pro postavu té šéfky nějaký konkrétní předobraz?

Edita: Žádnou hroznou osobní zkušenost nemám... Asi jsem si ji poskládala ze všech sviní, co jsem kdy potkala... No hlavně si myslíme, že kdybychom měli pracovat v kanclu, tak se z toho zblázníme. Jednotvárná práce – bez fantazie – jedeš – přes šablonu – šup, šup – splníš kvótu...

Když se pracuje na inscenaci, tak se obvykle dost bolestně řeší, jak to skončí. Vaše představení ale neskončilo vůbec... Nebáli jste se, že se nebude tleskat?

Holky: Nebály... Nám to přišlo hrozně vtipný... My jsme se schovaly pod stůl a bylo to super.

Paní „rozhodně-ne-režisérka“ alias „vnější-oko“: My jsme se před představením domluvili, že se rozsvítí sál . Počítala jsem s tím, že diváci nebudou tleskat. Myslěla jsem si, že rovnou odejdou. A Jeník tam musel zůstat, protože neměl dodělanou práci...

(A Jeník se směje...)

STRUSKA

Struska není jen odpadní produkt mnoha termických a spalovacích procesů. Struskou se v rámci našeho zpravodaje rozumí i specifický krátký literární útvar. Jedná se o takovou odpadní báseň, kterou redaktoři po každém představení smetou na hromádku, aby ji mohli rozpatlat uvnitř festivalového plátku. Vychází se z teorie, že každé divadelní představení funguje jako prudká exotermická reakce, do které divák vstupuje jako katalyzátor. Po každém představení tým výzkumných pracovníků mapuje nánosy, které se usadily na divácích – s diktafonem v ruce z nich dostává jejich okamžité asociace. Redaktoři tyto vedlejší produkty představení pak už jen nahrubo uspořádají a předloží čtenářské obci.

Dědeček - potvory

Cvak

cvak

cvak

cvak

Stereotypní rutina

Skládat kolektiv

Skládat spoustu papíru

Skládat psaní

System – vybouřit se!

Cvakat, dřít

...vraždit?

chmpf!

Lim-etka není lim-erik není lim-atka není lim-erik není
Lim-etka není lim-erik není Lim-etka není lim-erik není
Lim-etka není lim-erik není Lim-etka není lim-erik
není... neustálý cyklus!

-ušák-

Recenze porotců

Edward a slečny

Byl jeden dědeček za dveřmi

Refrén. „Jíst myši, málo platné,
je nechutné a špatné“,
opakovali pořád dokola.

Sdělení měli, proto poklona,
trvali na něm, málo platné.

Byl jeden soubor z Jaroměře,

a ten se nebál divé zvěře,

mohl bych v psaní pokračovat,
však nechci svůj dík rozmělnovat.

Děkuji souboru z Jaroměře.

Vojtěch Bárta

Vacek

Tři rysy II. Kategorie

Petr Vacek, porotce II. kategorie, měl na srdci několik slov, na kterých se s porotou shodli, že by neměly zůstat nevyřčeny:

„Chtěl bych hlavně říct, že ta druhá kategorie pro nás měla tři výrazné charakteristiky. Zaprvé tam byla zajímavá dramaturgie textů. Téměř se tam nevyskytly ty mnohokrát slyšené texty, které se neustále vrací a opakují. Prakticky nebylo textu, který by neměl výrazné literární kvality. To je známka toho, že to není jenom jakási nehodilá činnost, ale výsledek důkladné práce. Druhým výrazným rysem je, že úroveň interpretace textů byla velmi vysoká, a to plošně. Což nám paradoxně nejvíc komplikovalo život, protože při rozhodování o udělení cen jsme zjistili, že máme najednou ve hře skoro polovinu lidí. Výsledkem je těch osm cen, které jsme rozdali. Ale vlastně hned těsně za nimi bylo minimálně dalších deset, možná patnáct lidí, které bychom s chutí chtěli nějakým způsobem také ocenit.

Já bych v tomto směru rád zmínil některá jména: Jakub Hrůza, Michaela Palašáková, Jan Horák, Natálie Jírovská, Vojtěch Hejtmánek, Barbora Mechurová, Adam Langer, Václav Kallus, Terezie Jelínková, Martin Řehák.

Tato jména by měla ještě zaznít, krom těch, která zazní na závěrečném večeru. Třetím charakteristickým rysem je něco, co se objevilo po mnoha letech, kdy interpretačním výkonům dominovaly texty, jejichž základním cílem bylo pobavit sebe i diváka, byla to hra, hravost. A najednou se tu objevují výkony, které se velmi zřetelně a autenticky vyjadřují k současným problémům, k něčemu, co zjevně interpretů nějakým způsobem pálí, trápí, dráždí, vzrušuje. Přijde mi to velmi cenné. Důležité je, že to není povrchní, že to není plakátový přístup, ale že je to opravdu velmi uvěřitelný a zřetelný postoj člověka, jednotlivce, který má potřebu se k něčemu vyjádřit.“

Může to být tou dobou, která začíná být složitější?

Nepochybně. Ale nejenom tím. Já, protože si pamatuju nějaké jiné doby, kdy jsme se touhle cestou vyjadřovali k některým věcem, řekněme, společenského charakteru. Prostě proto, že to téma na všechny nějak doléhalo a dopadalo. Dnešní doba má nějaké obrysy, charakteristiky, parametry, ale na druhou stranu je taky možné se k tomu otočit zády a říct si, že na to prostě kašlu a budu si hrát. To, že se tato generace neotáčí zády, ale naopak čelem, mě naplňuje nadějí.“

-jam-

Kam dál

Aby byl zaplněn jakýkoli prostor pro zbytečný sentiment – pojďme se rovnou bavit o tom, jak naši uhasínající festivalovou atmosféru přenést a rozdmýchat někde jinde.

Mladá scéna

Celostátní přehlídka mladého divadla je asi první možností, kam se uchýlit nechcete-li se na moc dlouho vytrhávat z festivalové atmosféry. Festival vynikající svou komorností, mnohdy kvalitou představení a vždy kvalitou diskusí. Mezi daty **24.–28. června 2015** se v **Ústí nad Orlicí** se všemi stihnete stát přáteli. http://www.msuo.cz/-/mlada_scena

Loutkářská Chrudim Z Mladé možno přejet rovnou na Chrudim (s malým mezičasem, kdy se domů vracet nemusíte): **30. 6. - 6. 7. 2015**. Kultovní festival loutkáren, pro mnohé už po desetiletí symbolizující začátek prázdnin. Workshopy, představení, čajovna, kebab a pro nás neloutkáře přehlídka s velice zajímavou a štavnatou atmosférou. <http://www.chbeseda.cz/>

Šrámkova Sobotka „Češtinářský“ festival obdivující literaturu. Můžete si přivést text a týden na něm s lektorem pracovat. Výborné odpolední i týdenní dílny, bohatý kulturní program – to je prázdninových osm dní **4.7. – 11.7. 2015**. <http://www.sramkovasobotka.cz/>

Jiráskův Hronov Meta. Meta je se na Hronov dostat s představením, stejně jako jej vůbec ve zdraví přežít se všemi semináři, představeními, diskusemi, doprovodným programem a večerními bakchanáliemi. Letos toto tóčo proběhne **31. července – 8. srpna 2015**. Také nutno vyzdvihnout kvalitu redakce (podobně jako u Mladé scény) <http://www.jiraskuvhronov.cz/jh/>

Valašské Meziříčí Festival na Wolkrově Prostějově vždy probíraný a doporučovaný. Soutěž amatérských recitátorů z České a Slovenské republiky letos proběhne **15-17. října**. Kdo tam byl, nemůže si vynachválit – setkání se s kolegy ze SR a jejich přístupem, okamžité ohodnocení recitátora porotou, inspirativní soutěživá atmosféra, nádherný prostor pro recitaci. www.kzvalmez.cz

Poděbradské dny poezie Program zaměřený na profesionály a studenty herectví. Inspirativní atmosféra. Bohatý doprovodný program a předávání celé řady důležitých cen. Probíhají **21.- 24.4. 2016**. Bližší informace na www.slovoahlas.cz

-jam-

Víc Vítů víc ví

Dnes ještě dnes všechno víme:

- Klárka Jírovská box neměla. Nikdy!
- Aleš Vrzák není ultimativní. Ale má vždycky pravdu.
- Dneska jdeme poprvé do hospody. Juch!
- V Atriu mají velký kafe. Tááákhle veliký.
- -vim- a -jam- budou jednou slavní!

Co říci na závěr? Snad jen:
„Máme doma obludu. Já vím, my víme.“

-ušák-, -vím-

Co vzkázat končícímu festivalu? Z pohledu Artamy – Ivy Lubinové

Doufám, že si ho všichni užili stejně jako já. A doufám, že bude nadále stejně dobrý i lepší. Letos byla ve druhé kategorii výborná úroveň, snad poprvé se stalo, že všichni soutěžící III. kategorie opravdu přijeli. Myslím, že když jsem na začátku mluvila o těch nových lektorech, že se osvědčili. Bohužel jsem nestihla zase všechna představení, ale skoro všechna.

Co vzkázat končícímu festivalu? Z pohledu šamanky festivalu – Evy Spoustové

Já mám bratra psychiatra, kdyby někdo potřeboval.
Ale jinak prima. Děkuju všem.

Po rozboru divadel. Stopovali jsme monolog Aleše Vrzáka o Puškinovi. -Aleši, víš, že jsi mluvil 23 minut v kuse?- Aleš: Ježišmarjáá, já jsem kretén.-

Sbíráme podstatná jména na dnešní první představení. -Aleši, nějaké podstatné jméno?- Aleš: -Kretén!!!-

Úvodník

...který nikdo nečte

Celý týden poslouchám: „Nejsme jako recitátoři, makáme. prostě to napíšem.“ Navzdory všem silným slovům, nikdo nevytopil poslední úvodník. Úvodník, který nikdo nečte, tudíž musím napsat já.

Co přinesl dnešní den. Spěch. Pizzu do krabice. Umanutou tiskárnu. Nesouvislé myšlenky. Pohled na členy redakce uklidňujících se skartováním nepovedených výtisků. Vítek číslo jedna počítá znaky v minulém čísle. Vítek číslo dvě někam utekl. Honza si brnká na nácvičku závěrečného koncertu. Jitka po Vítcích opravuje chyby. Já kazím tisk. Wolkráč končí. Na závěr příkládám nějaká ta tvrdá data.

Časy uzávěrek:

W16 4:52
W17 4:24
W18 5:28
W19 3:40
W20 4:13
FINAL 19:00

Zítřejší nastupte do toho správného vlaku.
-zlom-

redakce se loučí